

Tu + jo = nosaltres

Ajuda'm i t'hauré ajudat

De vegades ens oblidem que al nostre voltant hi ha moltes persones que desitgen compartir el seu temps amb nosaltres. De vegades volem ser massa autosuficients quan potser no caldria.

Ajuda'm i t'hauré ajudat és una estrofa d'una cançó de Los Secretos¹ que ens recorda aquesta inseparabilitat entre els individus.

Prenguem com a exemple un petit projecte casolà, com pot ser pintar les parets de casa. No seria més divertit comptar amb algú que ens ajudés que no pas trobar-nos tots sols davant la paret blanca? Per què donem per fet que ningú no té ganes d'agafar una brotxa i embrutar-se de pintura per donar-nos un cop de mà? Fins i tot podríem descobrir que hi ha persones a qui pintar els relaxa, els posa en moviment i qui sap, potser d'aquí a unes setmanes aquesta persona també voldrà pintar casa seva i necessitarà la nostra ajuda.

No és millor haver pintat les dues cases entre tots dos, que no pas que cadascú s'hagi pintat sol la seva? Només cal agafar el telèfon i demanar a una germana, a un amic... si pot ajudar-te. Segurament que aquesta experiència es convertirà en un record agradable. Podria ser que així tinguéssim l'ocasió de mantenir un diàleg, i potser descobriríem que no només un vol ajudar l'altre sinó que també podem comptar amb els altres. Per què no oferim oportunitats per compartir i treballar en equip en la vida quotidiana?

1) Los Secretos, és un grup musical madrileny i l'estrofa Ayúdame y te habré ayudado apareix a la cançó Pero a tu lado.

Un compromís compartit

Tots som conscients que, en qualsevol projecte comú entre diverses persones, la unió és indispensable per tenir èxit. I quan un integrant d'un grup emet una opinió que es desmarca de la dels altres, immediatament sorgeixen temors de desintegració o de desunió del grup en qüestió.

Tanmateix, darrere d'aquesta façana d'unio pot ser que s'hi amagui una intenció de control sobre els integrants del grup, dins el qual la seva individualitat i la seva llibertat de pensament quedin anul·lades. És cert que la unió fa la força, però en aquest cas no és en benefici del bé comú. És aquest projecte comú el que precisament diferencia la

unió imposada de la unió que neix davant un compromís compartit, on cada membre assumeix lliurement la responsabilitat de l'objectiu final com a propi.

La major part de les nostres activitats quotidianes són part de projectes comuns, de vegades d'una cosa tan propera com la comunitat de veïns, el nostre grup de treball o la nostra família; però també de projectes més amplis i que abasten tota la societat. En tots aquests projectes, tenim l'oportunitat de desenvolupar les nostres capacitats, col·laborar i aportar la nostra manera personal de fer i de ser en benefici d'una meta o d'un ideal comú.

Gosho

Tot i que vivim en la terra impura, el nostre cor habita en la terra pura del Bec de l'Àliga. Veure'ns el rostre l'un a l'altre no és tan significatiu; l'important és el cor. Reunim-nos algun dia al Bec de l'Àliga, on viu el buda Shakyamuni.

El tambor en el Portal del Trueno, Los Escritos de Nichiren Dai-shonin, pàg. 993.

Itai Doshin

El principi de diferents persones amb un mateix propòsit (i=diversos, tai=cossos, do=mateix, shin=cor) és tan important com el principi d'inseparabilitat entre mestre i deixeble. Doshin representa la realització d'aquesta inseparabilitat amb el cor del mestre, i això implica que si el deixeble assumeix sincerament el cor i la intenció del seu mentor, actuarà amb naturalitat en la direcció de la unió, del respecte per la diversitat i la budeïtat inherent dels altres. No es tracta de la nostra individualitat sinó d'assumir lliurement la decisió de voler apreciar cada persona, perquè la unió és el resultat de la fe. Si actuem en conseqüència amb aquesta decisió mesurarem el nostre orgull, les nostres pors i altres manifestacions d'aquella negativitat que ens impedeix ser plenament nosaltres mateixos. La unió en la diversitat se sosté per la unió de mentor i deixeble que avancen junts vers un objectiu comú, i és aquesta relació la que ens enriqueix com a éssers humans i que ens permet superar els conflictes. Així podem manifestar les nostres característiques més pròpies i aportar el millor de la nostra capacitat en benefici de tothom.

Els secrets del cor

L'enemic més gran del lleó és en les seves pròpies entranyes. Així ho adverteix Nichiren Daishonin en recordar-nos que, en qualsevol situació en què volem donar el millor i tenir l'oportunitat de construir projectes vàlids al costat d'altres persones, la mateixa oportunitat la té també la nostra part més fosca. Perquè quan ens deixem portar pels sentiments personals, deixem de respectar la individualitat de

cada persona, donem més valor a les diferències i oblidem el propòsit comú que ens uneix.

Concretar una veritable unitat de persones amb un objectiu concret i perdurable en el temps no és una tasca fàcil. Voleu dir que tots pensem igual, tenim les mateixes aficions, la mateixa manera de veure les coses, i d'arribar a les metes? Evidentment que no, i fins i tot hi ha qui desitja guanyar avantatge i trencar l'har-

monia del grup per un interès personal, per por, o per enveja.

Quan decidim apostar per un objectiu en concret necessitem la compenetració respectuosa amb qui ens envolta i conciliar les diferents voluntats i iniciatives i, amb gran saviesa, actuar també per aturar la negativitat que ens incita a comptar només amb les nostres forces davant de qualsevol contratemps o diversitat d'opinions.

El principi d'estar units per assolir un objectiu comú, s'aplica a la vida quotidiana tant en l'esfera individual com en la social. Concretar l'harmonia i sinceritat que ha de regnar, sempre que diverses persones s'ajunten i es determinen a arribar a metes concretes, és en si mateix part de l'objectiu; no importa si volem crear una família o canviar el món. Es tracta d'allunyar per una banda els interessos ocults i per l'altra de respectar la diversitat i individualitat de cadascú.

Moltes revolucions . . .

A tots els revolucionaris de revolucions interessades, que busquen perverses dependències en lloc de la veritable independència:

He arribat al convenciment que hi ha tantes revolucions com persones. Des de la perspectiva de la història s'han produït moltes revolucions. Gairebé sempre l'objectiu era el rescat de la llibertat i de la dignitat humanes segrestades, però poques vegades les noves forces en el poder s'han obstinat de debò a posar-se al servei dels pobles i no a posar les persones al seu servei.

La unió per garantir els escenaris on la vida humana pugui desenvolupar-se, on cada persona sigui respectada, on la diversitat sigui considerada font de riquesa, on es promocióni el diàleg, on el benefici individual busqui el benefici col·lectiu, només es forja en el cor i genera vincles invencibles. Els seus protagonistes podran ser silenciats, ocultats, empresonats, però els vincles romandran i encara que passi el temps sempre seran un llegat a recollir pels que arribin després.

Perquè es produeixi un canvi social veritable i durador és necessària la revolució més profunda i substancial de totes: la que cada persona fa amb si mateixa.